

Besvarelse af spørgsmål 25-38 (L 112 – bilag 21) stillet af Folketingets Erhvervsudvalg
den 8. februar 2000.

Spørgsmål 25:

Ministeren bedes oplyse, om et finansielt institut, som udsteder af et betalingsmiddel må anvende de oplysninger, instituttet modtager i forbindelse med kreditvurderingen af kunden til egen markedsføring.

Svar:

Generelt om de stillede spørgsmål vil jeg gerne indledningsvis nævne, at spørgsmål 25-37 til L 112 tillige er stillet til erhvervsministeren som spørgsmål 10-22 til L 63 om betalingskortloven.

Om forholdet mellem de to regelsæt kan jeg oplyse, at bank- og sparekasselovens regler om videregivelse af kundeoplysninger suppleres af reglerne herom i betalingskortloven. Reglerne i bank- og sparekasseloven suppleres endvidere af den generelle registerlovgivning, herunder reglerne i lovforslaget om behandling af personoplysninger. Min besvarelse angår regler om pengeinstitutters adgang til at videregive kundeoplysninger, idet jeg i øvrigt skal henvise til erhvervsministerens besvarelse af de tilsvarende spørgsmål.

De nugældende regler i bank- og sparekasselovens § 54, stk. 2, indeholder et forbud mod, at der uberettiget videregives fortrolige oplysninger. Samtidigt fastslås, at sædvanlige oplysninger om kundeforhold kan videregives til koncernvirksomheder, som er underlagt tavshedspligt efter de finansielle love, såfremt videregivelsen er erhvervsmæssigt begrundet.

Det er herudover en betingelse for videregivelse, at videregivelsen er forenelig med reglerne i lov om private registre. Et pengeinstitut kan således ikke altid efter den gældende lovgivning videregive sædvanlige oplysninger om kundeforhold til koncernvirksomheder, som er underlagt tavshedspligt, selv om videregivelsen måtte være erhvervsmæssigt begrundet.

Bank- og sparekasseloven indeholder ingen bestemmelser om et pengeinstituts adgang til selv at anvende oplysninger, som pengeinstitut-

ter har indsamlet i forbindelse med f.eks. kreditvurderinger, til at foretage markedsføring på egne vegne over for de registrerede. Det må derfor afgøres efter anden lovgivning, om en sådan anvendelse af oplysningerne er lovlig.

En gennemførelse af L 112 vil ikke i sig selv ændre på denne retstilstand.

Lovforslaget indeholder således ingen regler om, i hvilket omfang et pengeinstitut kan anvende oplysninger, det er i besiddelse af, til brug for markedsføring over for den registrerede. Dette spørgsmål vil fortsat skulle afgøres efter anden lovgivning. Den eneste undtagelse, der gøres herfra, er bestemmelsen i § 53 a, stk. 3, om risikostyring af virksomheder i koncernen. Bestemmelsen i lovforslagets § 53 a, stk. 3 – der udvider adgangen til at videregive oplysninger til brug for risikostyring i koncernen – kan ikke benyttes til at videregive oplysninger til markedsføringsmål. Der henvises herved til bemærkningerne til bestemmelsen samt det fremsendte ændringsforslag, som præciserer dette.

Lovforslaget ændrer heller ikke på de gældende regler om et pengeinstituts adgang til at videregive oplysninger med henblik på markedsføring.

Det bemærkes, at bestemmelsen i bank- og sparekasselovens § 53 a bygger på den forudsætning, at et pengeinstitut alene kan videregive oplysninger – det være sig til koncernforbundne virksomheder eller til virksomheder uden for koncernen – såfremt både betingelserne i bank- og sparekasselovens § 53 a og registerlovgivningen m.v. er opfyldt. I lovforslagets bemærkninger er det således udtrykkeligt anført, at reglerne om videregivelse af oplysninger suppleres af de generelle databeskyttelsesretlige regler. Dette vil også gælde i forhold til de regler, der – i lov om behandling af personoplysninger og i markedsføringsloven – vil blive fastsat til gennemførelse af direktivet om behandling af personoplysninger (direktiv 95/46/EF).